

POGAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOŮ

4. číslo

Budyšin, apryl 1960

Lětnik 11

Hrono
za jutrownik 1960

Ty sy moju dušu wot smjerće wutorhnyl, mojej woči wot sylzow, moju nohu wot pada.

Psalm 116, 8

Psalmiski spěwar so w tutym kěrlušu džakuje za hnadne wuchowanje a wumóženje ze smjertneho stracha. Někotry z nas je samsne nazhonił w času čezkeje chorosće, we wójniskim času a po nim abo hewak we wulkim straše, w zrudobje a w starosćach, tež w spytowanjach a nadběhowanjach wšelakeho razu, zo je Knjez jeho wot smjerće wutorhnyl, zo je jemu sylzy zetrěł a jeho nohu wot pada wuchował.

Tež hdyž směmy přeco a přeco zaso tajke nazhonjenja činić a mamy za to miłosćiweho Boha chwalić a česćić, tak wobhladajmy sej nětk tute hrono za jutrownik w jutrownym swětle. Tón, kotrehož je njebieski Wótc krasnje a dobywarsce wot smjerće wutorhnyl, to je naš Knjez Chrystus, kiž je za nas džensnišich křesćanow realnosć a woprawdžitosć, dokelž je stanył ze smjerće a je žiwy do wěčnosće. A njehodla smy tež my wot smjerće wutorhnjeni.

Njeby-li naš Knjez stanył, njebychmy měli žaneje křesćanskeje cyrkwyje, njebychmy měli žaneho žiweho Zbóžnika, ani njebychmy měli wěstosć wěčnosće. Ale přez njeho a dla jeho z rowa stawanja ju mamy. To njech nam pokazuje přichodny příklad: Runje před 15 lětami padachu poslednje bomby. (To chcył Bóh dać, zo njebychu docyła žane wjace padale, ani tajke, ani hišće wjele surowiše!) Domske bu z jedneje bombu skóncowane. Wobydlerjo běchu w pincy zamknjeni. Wězo prócowachu so z mocu, zo bychu někajki wuchod namakali. Jedyn ryješe tu, druhu klepaše tam. Naraz wołachu wjesele: „Tón jedyn je džěru namakał a je přešoł!“ Haj, čehodla běše to

Waše starosće běchu naše starosće

Nalětnja synoda 1960 w Drježdžanach

W tydženju po Okuli, wot 21. do 25. měrcy 1960, schadzowaše so nowowuzwolena synoda w Drježdžanach. Wjele dopisow z kraja bě dóšlo, nastupajo wosebje wuwice našeho wjesneho žiwjenja a duchowny dóńt našeje młodžiny. Synoda dyrbješe swojemu zwučenenemu časej hišće jedyn dzeń dodać, zo bychu so móhli wšitke namjety, skórzby a prašenja z cyłego kraja dokładnje předželać. Ja bych Wam jenož prał, zo byšće raz nazhonić móhli, z kajkej swěru a pilnosću so synoda z kóždym listom zaběra. Při tym bě wozbožace, kak so nowi synodalajo žiwje na rozmožnje wobdželiču.

Bohužel njemóžu Wam wo přěnim dnju rozprawjeć, wo Božej službjce a wo přěnim džělu biskopoweje rozprawy, dokelž sym chorowatosće dla hakle wutoru móhl do Drježdžan dojeć. W přěnim džělu so krajny biskop D. North zaběraše z prašenjom cyrkwyje a stata a wo znutřkownym wuwianju cyrkwinskeho žiwjenja. Na druhu dzeń, wutoru potajkim, pokročowaše biskop ze swojej rozprawu a wozjewi mjez druhim, zo je pomocny skutk za hlódných na swěće w hodownym času 1959 w našej sakskej cyrkwi 1,8 mil. hr. přinjesl; we wšěch ewangelskich němских cyrkwjach je so 15 mil.

tajke wjesole wołanje? Dokelž sej wšitcy prajachu: „Je-li tón jedyn přešoł, tež my wšitcy přeńdžemy!“

Runje tak je z jutrami! Jedyn je přešoł, mjenujcy přez wrota smjerće, wón, naš Knjez Jezus Chrystus. A hdyž je wón přešoł, mamy my wuhlad a wěstosć, zo tež přeńdžemy, jelizo so na njeho džěržimy a do njeho wěrimy!

Moja hlowa we njebyu
swój staw čehnje za sobu.

La.

hr. nazběrało. To je tola zawěrnje rjany dopokaz křesćanskeje lubosće. Tež přinoški a dary za znutřkowne misijonstwo su so w poslednim léce powyšile. Zwonkowne misijonstwo je so rozšěriło. Na ekumeniskim polu su so nowe styki nawjazale. 68 kandidatow našeje krajneje cyrkwyje je loni swój 2. teologiski eksamen zložilo. Jara wobžarujemy, zo so wjace młodych muži za duchownsku službu njezamotwja. Wězo, njemóžemy w službjce cyrkwyje džensa bohatstwa a česće dobyć, ale žohnowana a wažna je tale služba džensa drje bóle dyžli hdy přjedy. W našej cyrkwi skutkuje tuchwilu 991 fararjow a 173 pomocnych duchownych. 74 proc. sakskeho wobydlerstwa słuša k ewangelsko-lutherskej cyrkwi. Tuchwilu mamy 3 761 000 ewangelskich w Sakskej. 945 269 je loni k Božemu blidu pobylo; to je něšto wjace hač štwórcina cyłego ewangelskeho wobydlerstwa Sakskeje. Naša cyrkej je po wójnje hoberske nadawki měła z twarjenjom nowych Božich domow, kotrež so we wójnje zničichu a krasne příklady woporniwošće a rjanych nowych cyrkwjow je nam při tym narostlo. Tež nuza njese nam we wěrje nowe žohnowanje.

Prof. D. dr. Ihmels rozprawješe wo zwonkownym misijonstwjce. Hižom z tym, zo so na synodze zjawnje rozprawa podawa wo džěle našich misijonarow, je dopokazane, zo je jich woporniwe skutkowanje naležnosć nas wšitkich. Misijonske pola steja wšudžom pod znamjenjom, zo so młode cyrkwyje samostatne činja. Nas to wjeseli, přetož na tajke wašnje čuja so tute młode cyrkwyje same zamołwite, Bože słowo dale do swěta njesć po příkazni našeho Zbóžnika: „Džiče a wučće wšitke ludy.“ Indiska, Afrika, Nowa Guineja wołaju dalšich misijonarow do swójeho kraja,

přetož žně su tam wulke a džěla-
čerjo njedosahaju.

Nětk byšće rady něšto nadrobni-
šeho zhonili wo jednanjach kraj-
neje synody, kotrež su so wosebje
dokonjale w jednotliwych wuběr-
kach. Při tym je wězo jasne, zo
můžach ja so jenož w jednym wu-
běrku wobdžělic, ale wšitke tele

Na Ewangelскеj akademiji

„Tak kaž so my křescenjo na pu-
čach swojeho žiwjenja wot swěta
rozeznawamy a so na swěće tak
rjec k pučowacemu towarstwu zet-
kamy ze zaměrom Chrystus, tak
ma tež tale akademija byc pučow-
wace towarstwo ze zaměrom Chry-
stus.“ Tele slowa je rjekł naš něh-
dyši krajny biskop D. Hahn w Miš-
njanskej wulkej cyrkwi, jako wo-
tewri 31. oktobra 1949 Ewangelsku
akademiju Ew.-luth. krajneje cyrk-
wje Sakskeje. Tak je so nětko hi-
žom přez džesać lět minyło, zo je
so Mišnjanska akademija založila.
A w tutych lětach je so tam wulka
ličba tajkich pučowacych, kiž maja
Chrystusa za zaměr, zetkawała.
Wob lěto wotměwa Ewangelaska
akademija 24 schadzowanjow. Po-
ložca z nich je za ludži z wěšeho
powołanja, to rěka, zo zeńdu so pak
duchowni, pak lěkarjo, pak wuměl-
cy, pak džělačerjo, pak technikarjo,
pak burja atd. a tamna položca je
potom za wšěch hromadze. 24 zeń-
dzenjow — to je jara wjele, a tola
dyrbi direkcija akademije ličbu
wopytowarjow přeco chětro wob-
mjezować, dokelž je zajim tak
wulki. Zrědka, jara zrědka je mje-
nje hač sto ludži. Haj, ale štoha so
tam nětko čini? budžeće so prašeć.
Prjedy hač podamy rozprawu, kiž
nam jedne tajke zetkanje wopisuje,
skrótka tole: Kóžde schadzowanje
ma swój tema a swoje přednoški,
kotrež podawaja wuběrní fachow-
cy. Na Ewangelsku akademiju smě
kóždy z nas jěć, kiž ma lošt a lu-
bosć a kiž chce zeznać prawe, kře-
scanske stejišćo k najwšelakorišim
problemam zašlosće a našeho časa.
Byrnjež njeje tu móžno, wšo džělo
a skutkowanje Ewangelскеje aka-
demije wopisać, tak pak by tele
krótke wujasnjenje njedospołne
było, njeby-li so prajiło, kak swěru
a swědomiće so knjez tachantski
předar Jurij M u n t s c h i c k, kiž
je direktor akademije, a jeho man-
dzelska wo wšo starataj a wšitko
sprócniwje rjadujetaj. Na njeju

wuradžowanja so tajne a tohodla
njesměm wam nadrobnišo wo tutej
džělawosći rozprawjeć. To pak
dyrbiće wědžeć, zo je kóžde zapo-
date słowo so nadrobnje a swědo-
miće rozmyslowało, kotrež je
z kraja k nam došlo. Waše starosće
běchu naše starosće. Čerpi-li jedyn
staw, čerpja wšitke stawy sobu.

kóždy, kiž je hižom akademiju wo-
pytał, z lubosću a džakownosću
spomina.

A nětko čitajmy, što wě nam
jedna Serbowka z Bukečanskeje
wosady — sotra Elza K o k u š k e c
— wo schadzowanju za burow a
burowki, kotrež bě w februaru, po-
wědać.

Ze založenjom Ewangelскеje
akademije je nam naša krajna cyr-
kej něšto rjaneho darila. Nahladne
nowe twarjenje steji tam w Miš-
nom na Jüdenbergskej hasy. Štož
je zwonkownje trjeba bylo, je so
wjele dobrowólne nawdało. Na
130 ludži móže tam derje a rjenje
přebywać. A što woni tam chcedza
a što jich tam čěri? To kóždy na-
zhoni, kiž sej tam dojedže. Jedne
sejmowanje traje powšitkownje tři
dny a ja so lětsa rozsudžich za
burske. Byrnjež je tam husto dosć
přepjelnjene, su mje přiwzali.
Štwórteho februara jědzech ze
swojim kuzenkom najprjedy hač
do Drježdźan, hdžež mějachmoj
dwě hodzinje chwile, tak zo mó-
žachmoj so trochu po měsće roz-
hladować. Džěchmoj do Křižneje
cyrkwe, hdžež runje nowe lampy
připrawjachu. Do wulkeje kupnicy
tež pohladachmoj, a wězo tež do
slawneho Zwingera. Před wulkej
hromadu rozpadankow, kotrež bě-
chu něhdy Boži dom byle, spomi-
nachmoj na to, štož je so před
15 lětami z Drježdźanami a jich
ludžimi stało.

W čahu do Mišnja sedžeštaj man-
dzelskaj a zhonichmoj, zo wonaj
tež na Mišnjansku akademiju chee-
taj. Běštaj z Njeswaćidla. W Miš-
nom bě přeni puć, pytać sej nóc-
lěh. Ale to pak je tu hižom wšitko
do toho zřadowane, tak zo trjebaš
so jenož přizjewić. Mi připokaza-
chu stwu w twarjenju při wulkej
cyrkwi. Stwa bě po Ludwigu
Richterju — slawnym molerju —
pomjenowana a džiwach so jara,
kak rjenje bě wšitko wuhotowane.

Druhi puć potom bě, hić na aka-

demiju a so tam přizjewić. To nje-
bě čežko. Mějach džě wšitko wo-
pisane. Bórze rjane twarjenje, ko-
trež steji tam na horje we wulkej
zahrodze, namakach. Dokelž mě-
jach nětko hišće chwile, dońdžech
sej do města. Mišno je zajimawe
městačko z wuskimi haskami a
starymi domami. Pod pomnikom
J. F. Böttgera, kiž je porclín wu-
namakał, ležeše nowy wěnc, kotryž
na to dopomni, zo je 250 lět, zo bě
so Mišnjanska porclínowa manu-
faktura založila.

Wječor poča so potom w akade-
miji wšo hibać. Nětko běchu ni-
male wšitcy wobdžělnicy došli.
Byrnjež běchu to za mnje wšo nje-
znate wobliča, čujach so tola z nimi
někak zwjazana a tak njetraješe
dołho a započa so najrjenješ bje-
sada. Po wječeri podachmy so
wšitcy do tachantstwa napřećo wul-
kej cyrkwi. Wšě druhe zarjadowa-
nja dalších dnjow so tohorunja tam
wotměwachu. Přewulke wšak te
rumnosće tam njejsu, za to pak čím
nadobniše z jich wulkimi wjelba-
mi. Knjez tachantski předar Munt-
schick nas witaše a po tym so
kóždy předstaji. Mnozy běchu
hižom husćišo tam byli. Rjekny-
chu, zo dyrbyja cyle jednorje zaso
přińć. Nětko zhonich, zo bě tež
z Budyskeho wokrjesa wjace ludži
přišlo, tež Serbow.

Nazajtra po bibliskej nutrnosći
a po spěwanju z knjezom kan-
torom dr. Schmidtom zesydachmy
so k přenjejom přednoškeje. Dr.
Dillner, direktor za plahowanje
skotu z Holbina, rěčeše wo Božich
džiwach mjez zwěrjatami a rozložil
nam, kak wulka a zajimawa Boža
stwórba je.

Popođnju wobhladachmy sej
wulki Mišnjanski Boži dom. Kěbě-
tar nas wjedžeše a rjekny, zo je
w poslednich 10 lětach tři miliony
ludži přez njón wodzil. Přichodny
přednošk poskićil nam Žitawski
mištr optiki Erich Šolta a dowje-
dže nas ze swětłowobrazami horje
k njebju, k slóncu, měsackej a
hwězdám. Wječor slyšachmy kras-
nu domjacu hudžbu.

Knjeni Löberka z Niemberga za-
běraše so w swojim přednošku
z nadawkami stareje a mlodeje
generacije w burstwjje. So wě, zo
so po tajkim přednošku wjele rěči
a tuž bě diskusija wobšěrna. Džěše
wo křescanske kubljanje našich
džěći. Hdyž staršej wjace njedo-
činitaj, dyrbjeli džěd a wowka a
druzy přiwuzni pomhać. Tola to
hlowne dyrbi za džěći wostać star-

šiski dom. Tón ma jich hotować do žiwjenja. Před swětom swoje džěci schować njemóžemy, ale na to kedźbować, zo so njeskaža z jědom, kotryž so jim džensa w najwšelakorišich formach poskića, to dyrbymy. Myslu na młodeho bura, kotryž k tomu rjekny: „Moje džěci njesmědža bjez modlitwy z domu.“ Wón bě prodru-stwownik. Ludžo su měnjenja, zo nowa forma w ratarstwje nas zdaluje wot cyrkwy a wěry. To ženje być njesmě a njemóže, hdyž sej njedamy wot nikoho swoju lubosć k tomu, kiž je za nas ćerpił a wumrěł. rubić. Njeh su spytowanja hišće tak wulke, dyrbymy wostać

swěrní a krući křesćenjo, tež hdyž so do kola nas a mjez nami wšitko přeměnja. Přetož, štož je wěrný křesćan, so njeda zatrašić, zamylić a zwjesć wot praweho puća, wot swojeho zaměra, kiž rěka Jezus Chrystus.

Njedzeli dopołdnja bě Boža služba z Božim wotkazanjom. Popołdnju měješe dosłowo knjez farar Arnold z Gröbern. Džakowni so po tychle rjanych dnjach rozžohnowachmy a běchmy sej wšitcy přezjedni, zo je to, štož smy na Ewangeliskej akademiji dožiwili a slyšeli, nas wšěch znutřkownje jara wobohaćilo.

Kral Kendikow

Srjedź třicetych lět našeho lětotka, hdyž so w Ewropje hižo znowa do wójny hotowachu, přińdže přeni misijonar Neuendettelskeho misijonstwa na kupu Nowu Guineju daloko w Pacifiskim morju, tež Čiche morjo mjenowane. Tam na Nowej Guineji je w jara skaľojtych horach splah Kendikow žiwy. Tudy, mjez tymle dźiwim ludom, chceše misijonar Bože słowo připowědać.

Boža ruka jeho škitaje a přewodžeše w tutym strašnym džěle. Njesta so jemu tam ničo, byrnjež měješe tutón splah hišće krejnu wječbu (Blutrache), byrnjež běchu kuzlanje, morjenje, pohanske swjedenje a bitwy z druhimi splahami jich wšedna zaběra.

Koždy raz, hdyž misijonar tutym ludžom předowaše, hromadžachu so z črjódami wokoło njeho. Słuchachu kedźbliwje, ale njedowěrliwje. Hdyž běchu so potom po předowanju zaso do swojich hětow wróćili, wurěčowachu so jara wótře wo tym, što bě jim misijonar prajił. Njehaše jim do hłowow, zo je Boža wola, zo nimaja so mjez sobu kóncować. Tola přenje lěta njebě widzeć, hač njese misijonarrowa próca někajke plody. Misijonar dyrbjese so z tym pokojeć, zo domoródní přeco zaso k njemu chodzachu, so do trawy zesydachu a na njeho słuchachu. Ale žiwjenje surowych Kendikow wosta dale tajke, kaž běchu jo zwučeni: kuzlachu, morjachu, bijachu so . . .

Misijonar pak raz za tym přińdže, zo přeco, hdyž wón z ludźimi hromadže sedžeše, něchtó zady štomow a kerkow wokoło łazy a jeho wobkedźbuje. Njewědžeše pak, što

móhl to być. Hdyž pak zhoni, zo je to Ngope, stary kral Kendikow, so stroži. Ngope bě daloko a šěroko najmuzičiši a najstrašniši wojak Kendikow. Měješe wjace hač sto ludži na swědomju. Što tónle starc jenož chce, sej misijonar mysleše. Čehodla ha přeco, hdyž ja přěduju, wokoło łazy a wot daloka slucha, bjez toho zo by so pokazal?

A w lěće 1939 wudyri žalostna swětowa wójna. A misijonarrowo dyrbjachu z kupy Noweje Guineje. Pospyt, symjo ewangelija wusywać, so z tym njejpacy přetorhny. Wopory, strach, běda -a nadźije, wšitko bě podarmo było! Žadyn jenički Kendika njebě so hišće křesćanskej wěrje přiwobročil, žadyn njebě so hišće dał křěćić. Misijonarrowa hěta bě něme znamjo za njewuspěch, za to, zo tu misijonar

Jutry

Što klinča nam zwony,
što wyska nam spěw?
Što praja nam hona
A nalětni kćew?

Džens jutry so swjeća!
Knjez z rowa je stpěl!
Je smjerće móc zlemił
A dobyće měł!

Njeh zwony nam klinča
A wyska nam spěw!
Njeh chwalba so njese
Pod njebjeski kryw . . .

Zo bychmy my jónu —
Hdyž skónči naš čas,
W Chrystusu Knjezu
Tež stanyli zas!

Pawoł Krječmar

njeje móhl ničo docpěć. Hišće přeco knježeše mjez Kendikami stare złóstne wašnje.

Hdyž po 10 lětach — wokoło lěta 1949 — zaso přeni misijonar do teje krajiny přińdže, powědachu jemu domoródní mužojo: „Wostañ při nas a rozpowědaj nam Bože poselstwo! Hdyž běšće wy wotešli, poda so naš kral Ngope na puć přez naše wsy a praješe nam: „Misijonarrowo su nam připowědali, zo je Bóh žiwy a zo wón njeha, zo so mjez sobu kóncujemy! Wjace njesu nam woni hišće prajić móhli. Nětko su wot nas šli. Ale dzeržće so nětko na tule jednu kaznju. Bóh njeha, zo dale mordujemy!“ Tole bě stary Ngope na wsach wšěm ludžom kazał. Na tajkim swojim pućowanju je Ngope schorjeł a wumrěł.

Dwě njedzeli po jeho smjerći běchmy zhromadženi a skladowachmy radu, što mamy nětko činić. A to slyšachmy nadobo cyle jasnje našeho njeboh krala Ngope, jeho hlós, kiž nam rěčeše: „Wy mužojo mojeho splaha, wy wěšće, što su nam misijonarrowo wo Bohu prajili. Nětko wěm, to je wěrnó, štož su nam připowědali! Bóh je žiwy a Jezus Chrystus je žiwy. Sym to nětko ze swojimaj samsnymaj wočomaj widzał! Dzeržće so toho, štož maće wot misijonarrow! Njewojujće přećiwo nim, ale přijimujće jich poselstwo, zo byšće tež wy do tohole překrasneho kraja Božeho přišli, do kotrehož sym ja nětko zaso šol. Přińdu jenož tónkróć k wam, zo bych wam to prajił. Njewróću so wjace!“

Tole mužojo ze splaha Kendikow swojemu nowemu misijonarej po druhej swětowej wójnje powědachu. Přiřadnje lěto dachu so přeni ludžo w tamnym kraju křěćić. Džensa maja Kendicy misijonarrow ze swojeho luda, kotřiž přěduja druhim, susodnym splaham ewangelij.

(Po „Die Kirche“, 17. 1. 1960)

Ze swěta

Wšednje karančk mloka

Teniet-Haad. Štyri měsacy dołho dóstawa 7000 džěci alžerskich ćěkancow wšednje karančk mloka. Su to džěci w lěhwje Teniet-Haad (sewjerna Afrika), hdžež žiwori 35 000 ćěkancow w najbědnišich poměrach. Tole je pomocna organizacija ewangeliskich cyrkwow w Francoskej CIMADE podobnej organizaciji ewangelisko-lutherskeje cyrkwy w Danskej namjeto-

wała. Danska cyrkej za svoje pje-
njezy danske sušene mloko do
Afriki podawa.

Z Juhosłowjanskeje. W juhosło-
wjanskich lutherskich wosadach
chodži w přerězku 30 proc. ludźi
porjadnje kemši. Tež džěło z džěci-
mi je tam dosć wuspěšne. Na
wsach chodži hač do 80%
džěci na nabožinu. K tomu
přińdu hišće džěćace kemše a pa-
čerje. W Juhosłowjanskej su štyri
lutherske cyrkwy z 100 000 wo-
sadnymi.

Z Izraela. Swjate pismo w he-
brejskej řeči čišća tuchwilu w Izra-
elu. Norwegski misijonar, kiž je
dołhe lěta tam skutkował, měni, zo
hida modernych Židow přećiwo
křesćanam spochi woteběra a zo
wjele z nich znaja Nowy zakon.
W Izraelu su nimale wšě křesćan-
ske cyrkwy zastupjene, wjetšina
z nich je 50 000 katólikow. Ewan-
gelska cyrkej ma tam dotal jenož
2500 wěriwych. Najwjetši džěl
wšěch izraelskich křesćanow su
Arabojo, kiž su přestupili. Pře-
sydlenje Židow do Izraela dale
traje. Loni je 80 000 ludźi připučo-
wało.

Z Rumunskeje. Prawosławna
cyrkej w Rumunskej ma 15 milio-
now wěriwych, z nich 10 000 mješ-
nikow a 600 studentow teologije.

Z Afriki. W Etiopiskej je w po-
slednich třoch lětach 100 000 Afri-
čanow křesćanstwu přistupilo a so
prawosławnej cyrkwi w Etiopiskej
přidružiło. Tale křesćanska cyrkej
ma 11 milionow wěriwych. Nimo
druhich je w tymle kraju 6 milio-
now mohamedanow a na 150 000
Židow. — Křesćanscy misijonarojo
skorža, zo předobywa so w Africe
tež džen a bóle islam (wěra moha-
medanow). Wokoło Kapa dobreje
nadžije su tři nowe mošeje na-
twarili. Jedyn z misijonarow
rjekny: „Čorne holcy chcedža so
jenož hišće na mohamedanow wu-
dać, dokelž čí njepija al-
kohol, maja dobre džěło a wob-
chadžeja ze swojimi swójbami při-
stojnje.“

Z Japanskeje. Jenož wokoło poł
milijona ludźi je w Japanskej
křesćanskeho wěruwuznača. Swja-
te pismo pak je tam daleko roz-
šěrjene a so wjele čita. Jedyn
misijonar sedžeše w čahu a pódla
njeho muž, kiž w Swjatym pis-
mje čitaše. Misijonar so prašeše:
„Šće wy křesćan?“ Cuzy jemu na
to wotmolwi: „Dyrbju křesćan
być, hdyž Bibliju čitam? Njeje

wona wažna a hódna tež za nje-
křesćanow? Njewěm šće, ale sna-
no budu raz křesćan. Džens do
hišće njejsym.“

Z Indiskeje. Tu w indiskej sto-
licy Nowy Delhi budže 1961 při-
chodna swětowa konferenca cyrk-
wjow. Jeje tema rěka „Chrystus —
swětło swěta“. Přihotowansku
knižku za tule konferencu njecha-
ja jenož w jendželskej, francoskej
a němskej řeči, ale tež w aziskich
a afriskich rěčacn čišćeć. Wulke a
zamóžne cyrkwy w Ewropje a
Americe chcedža pjenjezy darić,
zo by so přihotowanska knížka af-
riskim a aziskim křesćanam w jich
mačernych rěčach do rukow dała.
Danska cyrkej chce na příklad wu-
dać knížku za Indisku.

Z Abesinskeje. Abesinski (etio-
piski) kejžor Haile Sellasie je Swě-
towemu lutherskemu zwjazkej na-
mjetował, wotměć 3. wšoafriksku
luthersku konferencu (w lěće 1965)
w Abesinskej. Zwjazk je próstwu
přijał. — Abesinska cyrkej je na-
rodna křesćanska cyrkej, ma pak
tež wšelake židowske elementy, tak
nimo křćenicy tež wobřezowanje
a nimo njedžele tež sabat. —
2. wšoafrikska luth. konferenca bu-
dže lětsa w septembru w Antsirabé
na kupje Madagaskar.

Z Malaje. Přenja malajska holč-
ka, kotraž je so na nowe lěto na-
rodžila, dósta wot swojeju star-

Swěra - tak a znak

We wosadze Ohrnberg bě pos-
rjek dnja. Wón je 3 lět stareho
hólca, kiž bě sej předaloko do rěki
zwěrił a tam zemju před nohomaj
zhubił, před zatepenjom wucho-
wał. Pos skoči za małym, čehnješe
jeho k witkowemu pjenkej a wo-
pušći džěčo hakle, hdyž bě džěčo
z wody wučahnył. Potom doběža
swěrný pos do dwora bliskeje fa-
briki, hdžež bě doma, a šcowkaše
na někotrych džělačerjow tak doł-
ho, doniž z nim njeńdžěchu a
džěčo njewuchowachu.

Muž w Schwerte biješe svojeho
psa tak dołho, doniž ležo nje-
wosta. Na to jeho do zemje za-
kopa. Ludžo, kiž w bliskosći by-
dlachu, slyšachu pozdžišo čiche
kjawčenje a psa zaso wuhrjeba-
chu. Hišće mała płuca slabje dy-
chaše, a sprawněj psyčej woči hla-
daštej džakownej na wuchowarja,
ale ničto wjace pomhać nje-
móžeše. Mały „Spitz“ dyrbjše —
nětk bjez bolosćow — wumřěć.

(Tierschutz, April 1959) H. W.

šeju mjeno „Pokoj na zemi“. Nan-
je tohodla tele mjeno wuzwolił,
dokelž so kóždy nadžija, zo budže
lěto 1960 lěto měra a pokoja na
zemi. — Malaja je stat w Aziskej.

Z Hodžija. Tu čitaće lětnu roz-
prawu našeje Hodžijskeje wosady
— w spinkomaj su ličby z lěta 1958.

Wukřčili smy 88 (93) džěci a to
49 (37) hólcow a 39 (56) hólcow;
konfirměrować je so dało 31 (64)
džěci, z nich 19 (37) hólcow a 12
(27) hólcow. Cyrkwinsce wěrować
smy móhli 24 (21) porow a pocho-
wali smy na křesćanske wašnje 54
(52) ludźi, z nich 33 (27) muskich a
21 (25) žónskich. W Hodžiju smy
40, w Čerwjonych Noslicach 11,
w Hnašecach dweju a w Hodžiju
jednu popjelnicu pochowali. K Bo-
žemu blidu je loni stupilo 2408
(2232) ludźi — 791 (875) muskich a
1617 (1357) žónskich. Serbskich
spowědných bě 74 (62) a to 27 (21)
muskich a 47 (41) žónskich.

Kolekty je so nawdało na Božich
službach 7570,55 hr., z nich
5482,42 hr. za našu wosadu a
2088,13 hr. za powšitkowne kraj-
nocyrkwinske potrjeby. Wšěm da-
rićelam nanajwutrobniji džak!

Wosebity podawk w žiwjenju
našeje wosady běše loni 400lětny
reformaciski jubilej dnja 1. no-
wembra. Boža služba bě jara derje
wopytana a předstaji so cyrkwin-
ska hra, kiž nam rozkładže, kak je
so reformacija w našej wosadze
2. februara 1559 zawjedła. Cyrk-
winske chóry Budyskeje cyrkwy
swj. Pětra, z Huski a Hodžija da-
chu Božej službe wosebje swja-
točny raz. Přednjesechu so tež
wšelake postrowy, bohužel pak
žadyn serbski. Naši Serbja jara
wobžaruja, zo nimaja wot loni
jutrow žanoho serbskeho duchow-
neho wjace. Wězo wupomhachu
serbscy fararjo ze susodnych wo-
sadow a wotměchu serbske kemše,
hdyž tež nic wjace tak husto kaž
hač dotal. Nadžijamy so jara, zo
budže jedyn z přichodnej Hodžij-
skeju fararjow serbski móc.

Nakład Domowina. — Licenca č. 733
Wuchadza jónkróc za měsac. — Rjaduje
Konwent serbskich ewangelskich duchow-
nych. — Hlowny zamolwity redaktor:
superintendent G. Wirth - Njeswačidski
Čišč: III-4-9, Nowa Doba, čišćernja
Domowiny w Budyšinje